

Dosarul nr. 2ra-1705/19

Prima instanță: (Judecătoria Chișinău, sediul Buiucani) O. Boțan

Instanța de apel: (Curtea de Apel Chișinău) A. Danilov, Gr. Dașchevici, I. Secieru

Î N C H E I E R E

18 septembrie 2019

mun. Chișinău

Colegiul Civil, Comercial și de Contencios Administrativ al
Curții Supreme de Justiție,

în componența:

Președintele completului, judecătorul
judecătorii

Oleg Sternioală
Nina Vascan
Dumitru Mardari

examinând admisibilitatea recursului declarat de către Paraschiv Andrei,
în cauza civilă, la cererea de chemare în judecată depusă de Paraschiv Andrei
împotriva Ministerului Justiției cu privire la constatarea încălcării dreptului la
judecarea în termen rezonabil a cauzei și repararea prejudiciului moral,
împotriva deciziei din 21 mai 2019 a Curții de Apel Chișinău, prin care s-a
respins apelul declarat de Paraschiv Andrei și s-a menținut hotărârea din 26 iunie
2018 a Judecătoriei Chișinău, sediul Buiucani,

c o n s t a ț ă :

La 18 decembrie 2017, Paraschiv Andrei a depus cerere de chemare în
judecată împotriva Ministerului Justiției cu privire la constatarea încălcării
dreptului la judecarea în termen rezonabil a cauzei și repararea prejudiciului moral.

În motivarea acțiunii, Paraschiv Andrei a menționat că prin hotărârea din 17
mai 2017 a Judecătoriei Chișinău, sediul Centru, s-a admis parțial cererea depusă
împotriva Consiliului municipal Chișinău.

La 12 iunie 2017 a declarat apel împotriva hotărârii din 17 mai 2017 a
Judecătoriei Chișinău, sediul Centru.

A invocat reclamantul că prin cererile din 17 noiembrie 2017 și 13 decembrie
2017, s-a adresat Curții de Apel Chișinău privind identificarea judecătorului care
examinează cererea de apel.

La data de 15 decembrie 2017, a recepționat încheierea instanței de apel din
05 decembrie 2017, prin care s-a respins cererea de accelerare procesului de
examinare a apelului.

Reclamantul a relatat că cauza se află în procedura Curții de Apel Chișinău
din data de 04 iulie 2017 și deci consideră că astfel i se încalcă dreptul la un proces
echitabil.

A solicitat Paraschiv Andrei constatarea încălcării dreptului la judecarea în termen rezonabil a cauzei și repararea prejudiciului moral și încasarea sumei de 5 000 lei cu titlu de prejudiciu moral.

Prin hotărârea din 26 iunie 2018 a Judecătoriei Chișinău, sediul Buiucani, s-a respins cererea de chemare în judecată depusă de Paraschiv Andrei.

Pentru a se pronunța astfel, prima instanță cu referire la circumstanțele cauzei a reținut că în instanța de fond, cauza a fost examinată timp de 3 luni și anume de la 20 februarie 2017 – data depunerii cererii de chemare în judecată și 17 mai 2017 – data pronunțării hotărârii.

La fel, prima instanță a concluzionat că în instanța de apel, cauza a parvenit la 20 iunie 2017, fiind repartizată judecătorului raportor, iar la data de 06 februarie 2018 a fost pronunțată decizia instanței de apel.

Astfel în instanța de apel au avut loc doar 2 ședințe de judecată, prima ședință a fost amânată din cauza neprezentării părților, iar la a doua ședință a fost pronunțată decizia.

Prin urmare, instanța de apel a stabilit că judecarea cauzei a durat în două instanțe aproximativ 10 luni, ținând cont că s-au exercitat de către părți căile ordinare de atac, iar amânări nejustificate ale ședințelor de judecată nu au fost constatate sau fixarea extinsă neîntemeiată a termenelor de judecare a cauzei.

Prin decizia din 21 mai 2019 a Curții de Apel Chișinău, s-a respins apelul declarat de Paraschiv Andrei și s-a menținut hotărârea din 26 iunie 2018 a Judecătoriei Chișinău, sediul Buiucani.

La 15 iulie 2019, Paraschiv Andrei a declarat recurs împotriva deciziei instanței de apel, prin care a solicitat admiterea recursului, casarea hotărârilor judecătorești, cu emiterea unei noi hotărâri, prin care acțiunea să fie admisă.

Recurentul Paraschiv Andrei, în motivarea recursului a invocat că instanțele de judecată nu au constatat și elucidat pe deplin circumstanțele care au importanță pentru soluționarea cauzei.

De asemenea, recurentul a menționat că tergiversarea examinării cauzei a avut loc din vina instanței de apel, care a numit a doua ședință de judecată pentru data de 06 februarie 2018, adică după aproape 3 luni (80 de zile).

Cu referire la termenul de declarare a recursului, instanța de recurs menționează că, Curtea de Apel Chișinău a emis dispozitivul deciziei la 21 mai 2019, însă date referitor la recepționarea de către părți a deciziei motivate, la materialele cauzei lipsesc.

În conformitate cu art. 434 Codul de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale, dacă legea nu prevede altfel. Termenul de 2 luni este termen de decădere și nu poate fi restabilit.

Recursul a fost declarat la 15 iulie 2019, respectiv se consideră depus în termenul prevăzut de art.434 din Codul de procedură civilă.

În conformitate cu art. 439 alin. (2) și (3) Codul de procedură civilă, după parvenirea dosarului, un complet din 3 judecători decide asupra admisibilității recursului, dispune expedierea copieii de pe recurs intimatului, cu înștiințarea despre necesitatea depunerii obligatorii a referinței timp de o lună de la data

primirii acesteia. Judecătorul raportor verifică încadrarea în prevederile legii a temeiurilor invocate în recurs și face un raport verbal în fața completului de judecată instituit în conformitate cu alin. (2).

Examinând temeiurile recursului completul Colegiului Civil, Comercial și de Contencios Administrativ al Curții Supreme de Justiție reține următoarele.

Temeiurile de declarare a recursului sunt prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) Codul de procedură civilă.

În conformitate cu art. 433 lit. a) Codul de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4).

Instanța de recurs reține, că examinarea admisibilității recursului presupune verificarea conformității temeiurilor invocate în cererea de recurs cu temeiurile prevăzute în art. 432 din Codul de procedură civilă.

La caz, Colegiul constată că argumentele invocate în cererea de recurs nu se încadrează în limitele stabilite de norma indicată, respectiv nu constituie temei de casare a deciziei recurate, or, motivele recursului sunt similare celor invocate în cadrul judecării pricinii, asupra căror instanța de apel s-a pronunțat.

Dezacordul recurentului cu decizia instanței de apel, relatarea situației nu constituie un temei de casare a deciziei recurate, or, recursul exercitat conform secțiunii a II-a are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se doar legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia în fapt.

Totodată, completul Colegiului Civil, Comercial și de Contencios Administrativ al Curții Supreme de Justiție reține că, potrivit regulilor din Secțiunea a II-a din Capitolul XXXVIII Codul de procedură civilă, instanța de recurs nu verifică modul de apreciere a probelor de către instanțele de fond și de apel. Forța atribuită unei probe sau alteia, coraportul dintre probe, suficiența probelor și concluziile făcute în urma probațiunii sunt în afara controlului instanței de recurs.

Prin prisma art. 432 alin. (4) Codul de procedură civilă, instanța de recurs poate interveni în materia probațiunii doar sub aspect procedural și anume dacă se invocă că instanța de apel a apreciat în mod arbitrar probele, încălcând în mod flagrant regulile de apreciere a probelor stabilite în art. 130 Codul de procedură civilă.

Din recursul declarat nu rezultă că instanța a apreciat arbitrar probele.

În acest sens Curtea Europeană a Drepturilor Omului în jurisprudența sa constantă statuează că, dreptul de acces la instanțe nu este absolut. Există limitări implicite admise (*Golder împotriva Regatului Unit*, pct. 38; *Stanev împotriva Bulgariei (MC)*, pct. 230). Acesta este în special cazul condițiilor de admisibilitate a unui recurs, întrucât prin însăși natura sa necesită o reglementare din partea statului, care se bucură în această privință de o anumită marjă de apreciere (*Luordo împotriva Italiei*, pct. 85). Condițiile de admisibilitate ale unui recurs pot fi mai stricte decât pentru un apel (*Levages Prestations Services împotriva Franței*, pct. 45).

Curtea a mai reiterat că, modul de aplicare a articolului 6 procedurilor în fața instanțelor ierarhic superioare depinde de caracteristicile speciale ale procedurilor

respective; trebuie ținut cont de totalitatea procedurilor în sistemul de drept național și de rolul instanțelor ierarhic superioare în acest sistem (a se vedea Botten v. Norway, hotărâre din 19 februarie 1996, Reports 1996-I, p. 141, § 39).

La fel, conform jurisprudenței Curții, procedurile cu privire la admisibilitatea căii de atac și procedurile care implică doar chestiuni de drept, și nu chestiuni de fapt pot fi conforme cu cerințele articolului 6 § 1 (a se vedea Helmers c. Suediei 9 octombrie 1991, § 31, Seria A, nr. 212-A).

În conformitate cu art. 440 alin. (1) Codul de procedură civilă, în cazul în care se constată existența unuia din temeiurile prevăzute la art. 433, completul din 3 judecători decide în mod unanim, printr-o încheiere motivată irevocabilă, asupra inadmisibilității recursului. Încheierea se emite conform prevederilor art. 270 și nu conține nici o referire cu privire la fondul recursului.

Având în vedere cele expuse mai sus, recursul declarat de Paraschiv Andrei, nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă și, drept urmare, este inadmisibil.

În conformitate cu art. 270, art. 433 lit. a) și art. 440 alin. (1) Codul de procedură civilă, completul Colegiului Civil, Comercial și de Contencios Administrativ al Curții Supreme de Justiție

d i s p u n e :

Se declară inadmisibil recursul înaintat de Paraschiv Andrei.
Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului, judecătorul

Oleg Sternioală

judecătorii

Nina Vascan

Dumitru Mardari